

være til stor Hinder for den Alænhed og Frihed, hvormed Udvalgets Medlemmer skulde handle med hinanden.

Ordføreren: Jeg maa naturligtvis rette mig efter den høitærede Formands Paalæg. Jeg sagde, at det var noget Usædvanligt, men jeg troede at handle loyalt, da det var en Meddelelse fra Ordføreren for Folkethingets Udvalg. Jeg troede saa meget mere at kunne gjøre disse Bemærkninger, som der under en tidligere Forhandling har været gjort Udvalget Debretelse for, at det ikke har villet vise Smødefommen.

Formanden: Hvilket Formanden da ogsaa har corrigeret.

Ordføreren: Hvad nu Sagen selv angaaer, maa jeg gjøre opmærksom paa, hvorledes Landstthinget er stillet. Sagen angaaer det hele Forslag til Lønningsloven, en Lønningslov, som allerede ifjor har været forhandlet i det andet Thing, som har været forhandlet i det andet Thing i dette Aar, og som den 17de Marts d. A. er kommet til dette Thing, det vil altsaa sige, halvserde Maaned efter Sessionens Begyndelse. Landstthinget har viist den Resignation ikke at nedsætte noget Udvalg, Landstthinget har viist den Resignation ikke at gjøre store Forandringer i Loven; Landstthinget er gaaet saa yderligt i sine Indrømmelser, at der ikke er en eneste Forandring, som Landstthinget har fastholdt og som er bleven antaget i det andet Thing, med Undtagelse af en Ubetydelighed, der angik 200 Rd. Tillæg til 5 Revisorer. I denne Stilling staaer Landstthinget til Loven. Nu forlanger man af os, at vi skulde give efter med Hensyn til en Paragraph, som egentlig slet ikke har hjemme i denne Lov. Og hvad forlanger man derved? Man forlanger, at vi skulde tage en Bestemmelse om de juridiske Embedsmænds faste Gageringer uden mindste Smule Bestemmelse om, hvorledes denne Reform skal gjenføres. Hvad vil nu Følgen blive? Man siger: Vi sætte denne Paragraph ind i Loven; derved er det viist, at det skal skee. Der skal komme en Lønningslov, som skal blive forelagt begge

Thing. Men dersom nu begge Thing ikke blive enige om en saadan Lønningslov, hvad saa? Ja, saa maa Lønningerne hevilges igjennem Finantsloven. Deri ligger Pointet. Vi skulde bringes i den Stilling, at det skal berøe paa det andet Thing, om Lønningsloven bliver saaledes, som det vil have den. Bliver den ikke saaledes, skal det kunne afgjøres gjennem Finantsloven, hvorpaa det andet Thing har en aldeles overveiende Indflydelse; thi man vil dog ikke sige os, at naar i sin Tid Finantsloven foreligger, vi da skulde forkaste den af Hensyn til en enkelt Lønningsbestemmelse for et enkelt Embede. Det er den ubillige Forbring til Landstthinget, som jeg troer, man bør modsætte sig. Man siger til os: her er en Lov, som vi have vedtaget og som vi finde god; vi vide, at I ogsaa synes om denne Lov, at I ogsaa ønske den, men I skulde ikke have den uden at betale den. I skulde betale den med den Indrømmelse, at I ville finde Eder i, at der gjøres et Overgreb i Eders forfatningsmæssige Rettigheder. Det er Sagen. Skal det virkelig være Tilfældet, at det skal gjenføres i sin Heelhed, at denne overveiende Indflydelse gjennem Finantsloven skal gjøres gjældende mod Landstthinget, mener jeg, at da bør de Mænd, der stræbe derhen, have Mod til at fremkomme med et Forslag til Forandring i Grundloven. Det er ad den Vej, at Landstthinget skal stilles, anderledes end nu, og ikke ved efterhaanden at tvinges til Indrømmelser for at bringes til et Punkt, hvorpaa det ikke efter Forfatningen staaer. Jeg skal ikke opholde mig ved, at Landstthinget endnu mere har viist sin Tilbøielighed til en Indrømmelse ved at vedtage en Beslutning, mod hvilken der vistnok ellers kunde indvendes Adskilligt. Det er det yderste Skridt, hvortil Landstthinget har kunnet gaae. Jeg kan ikke fatte, at man under disse Omstændigheder kan finde sig i at indsætte denne Paragraph her.

Hjerring: Der er forskjellige Grunde, som bevæge mig til at stemme imod, at denne § 26 indsættes igjen i Loven. For det Første seer jeg aldeles ikke, at denne Paragraph staaer i nogenjomhelst nødvendig Forbindelse med Lovens øvrige Indhold. Det er ganske viist,